

[Svend Haugaard.]

afstand både af rent principielle grunde — jeg kan personlig ikke acceptere, at brug af militære voldsmidler er i overensstemmelse med menneskelig værdighed — og også fordi jeg finder det helt urimeligt, at så store økonomiske midler skal gå til et nytteløst formål. Jeg må derfor stemme for de af SF stillede ændringsforslag om bortfald af militære bevillinger.

Hvad angår NATO-udgifterne, må jeg sige, at jeg er ikke tilhænger af Danmarks medlemskab i NATO — tværtimod; men jeg må acceptere, at det er en international traktat, som må respekteres, og vil derfor undlade at stemme vedrørende dette punkt.

Jeg vil i øvrigt gerne tilføje, at jeg ikke ønsker at spare disse 2 milliarder kr.; men jeg ønsker at bruge dem fornuftigt, til en konstruktiv fredsindsats, som det kan ske gennem De Forenede Nationers konflikt-dæmpende organer eller ved støtte til teknisk og oplysningsmæssig udbygning i udviklingslandene. Hvis de anvendes dertil, ser jeg gerne et endnu større beløb.

Trods min modstand mod de militære udgifter vil jeg, da der er så mange positive og gode ting i finanslovsforslaget, altså ikke som SF undlade at stemme, men vil stemme for lovforslaget som helhed.

Finansministeren (Henry Grünbaum): Jeg vil gerne sige tak til ordføreren for socialdemokratiet, hr. Lysholt Hansen, for hans stærke og gode indlæg i dag. Jeg synes, han fik sat problemerne på plads netop som et svar, kan man sige, på de også gode tanker, som Esther Ammundsen rejste i den kronik, som flere talere har nævnt i dag. Løsningen af fællesopgaverne — det er det, det drejer sig om, og det, finansloven skal gøre, er at skaffe pengene til disse fællesopgavers løsning. Jeg siger altså hr. Lysholt Hansen tak for hans meget stærke og gode indlæg, og jeg vil naturligvis gerne give tilsagn om, at den analyse, vi har givet finansudvalget i år med den samlede oversigt over personale- og løn-udgifterne vil blive ført videre og videreudbygget, som jeg allerede har givet tilsagn om i finansudvalget.

Hr. Damsgaard Hansen var inde på spørgsmålet om de offentlige udgifters stigning, og det er rigtigt — det vil jeg også

gerne benytte lejligheden til at sætte en streg under — at der ligger i en for stærk stigning i de offentlige udgifter en vis fare for inflation. Det skal heller ikke være usagt fra vor side, og det har det aldrig været. Jeg tror ikke, de konservative kan tage patent på at pege på disse ting.

Her er vi jo igen tilbage til spørgsmålet om fællesopgavernes løsning, og vel kan man pege på, som hr. Thestrup gjorde det, at der kan og skal rationaliseres, det kan man altid slynge ud; det skal der også, og det er det, administrationsrådet skal tage sig af, men det er en langtidsopgave, og jeg tror ikke, at hr. Thestrup eller det konservative folkeparti kan sætte fingeren på punkter, hvor man virkelig i dette øjeblik kan sige, at her kan der sættes ind med en betydelig besparelse som følge af en rationalisering. Det konservative parti har ikke patent på, at man skal rationalisere. Det er vi jo alle enige om, og det er også et arbejde, som nu er taget op af økonomiministeren og administrationsrådet.

Det, der ligger i de offentlige udgifters stigning, er jo ikke dette — det være også sagt til hr. Damsgaard — at der ødsles med de offentlige midler, men det er det, som hr. Lysholt Hansen og fru Grethe Philip pegede på, som Esther Ammundsen i sin kronik, og som mange andre har peget på, at vi står over for virkelige krav fra samfundet, ikke alene krav fra de mennesker, som føler et ansvar, fordi de står i spidsen for de institutioner som f. eks. hospitaler o. lign., der er udsat for en berettiget kritik, men også krav fra alle kredse inden for befolkningen, og det gælder også, kan vi sige, inden for alle partier, så snart man er inde på områder, der interesserer den enkelte politiker; det har vi jo set så mange gange.

Derfor kan det ikke nytte kun at hæfte sig ved de offentlige udgifters stigning. Man må, hvis man vil være med til — hvad hr. Damsgaard var inde på — at bekæmpe inflationen, naturligvis også have den anden side af billedet med, nemlig dækningen af de stigende udgifter. Det er jo også det, man pegede på i de tre vises rapport, som i efteråret vakte så stor opsigt, men hvor man ikke rigtig hæftede sig ved det helt afgørende afsnit, der indeholdt en meget stærk kritik af den økonomiske politik, der